

Kansi: Anssi Hanhela

Veijo Hukka

Mietteitä

MIETTEITÄ

Veijo Hukka

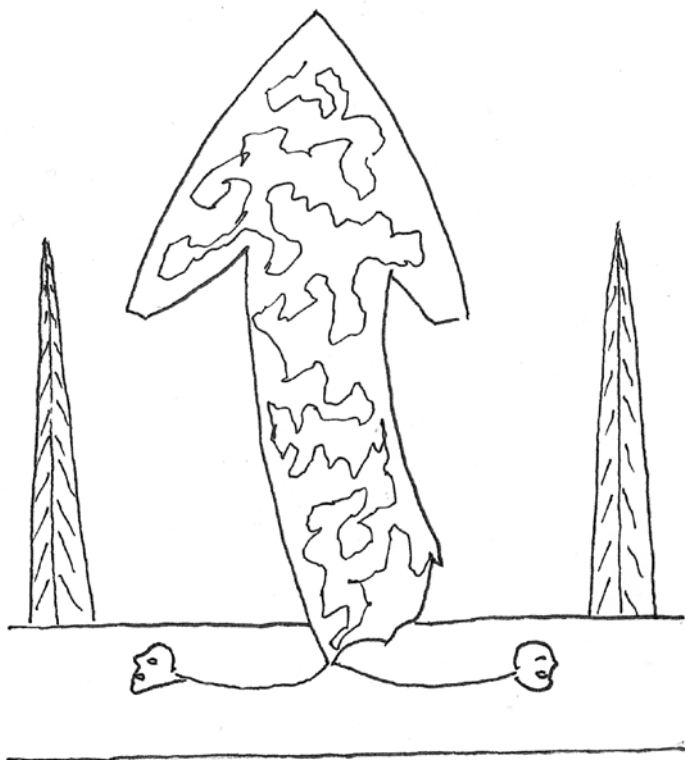
Mietteitä

© Veijo Hukka
www.veijohukka.net

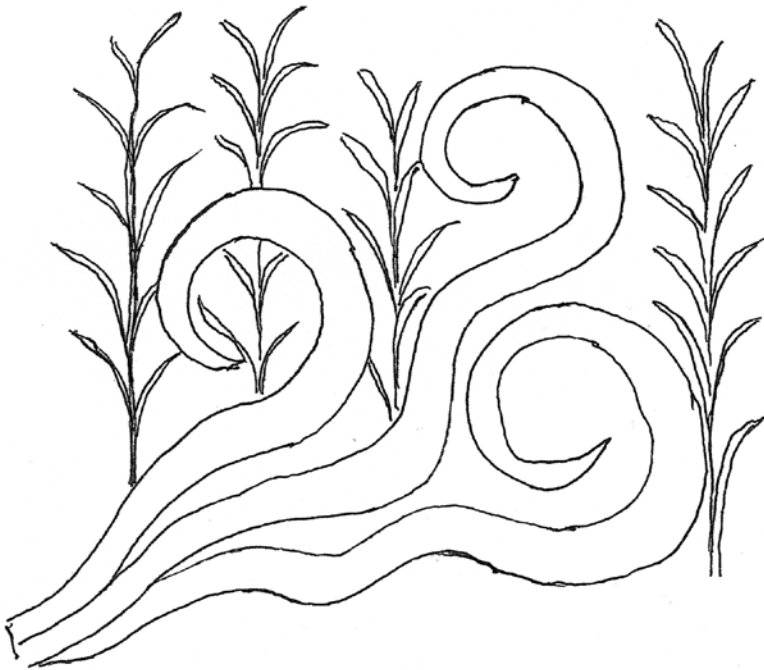
Kopijyvä 2012

Piirrokset ja kannen aiheet
Veijo Hukka

Taitto ja kansi
Anssi Hanhela www.anssi.org

Elämästä

Yksinäisyys on itsekkyyden kahlitsema.
Hengessä vaadin toisilta enemmän kuin itse pystyn antamaan.

Pelko luovuuteni kuoleman läheisyydestä piirittää minua aika-ajoin.
Se laskee yksinäisyyden verhon makuulavitsan ylle.

Joka päivä kohtaan äänettömiä ihmisiä.
Näen heistä vain pienen osan.

Jokainen on saari saarien joukossa,
lähellä muita, mutta kuitenkin yksin.

Älymme on luonut uuden maailman, joka hallitsee meitä ja luontoa.
Älymme on kansoittanut maan hirviömäisillä koneilla.

Meistä on tullut orjia, vaikka sokeudessamme ihailemme niitä.

Maailma on täynnä absurdeja tapahtumia.
Jatkuva vastakkainasettelu ja muutos niiden kesken vie pohjan
todellisuudelta.

Maailma on palapeli, juuri sellaisena kuin se on.
Minä olen yksi paloista.

Keväisen mullan muhevan tuoksun,
hennot hiirenkorvat, aamun hiljaisuuden ja auringon aran katseen
- ne tavoitan metsässä, pellon pientareella,
kaukana kaupungin hälystä.

Ne sulkevat minut katoavaan ajan virtaan.
Huumaantuneena istun, seison. Haluan vangita katoavan hetken.

Vaikka lyhtyni sammuu, en pelkää pimeää.

Jumalani – pidä kädestäni kiinni ja ohjaa sitä.

Ajatusten ja mielikuvien maailma on vapaa kaikista kahleista.
Ne ovat elämäni rajattomia aarteita.
Ne herättävät minuuteni Parsifaalin unesta.

Lapset eivät leiki saadakseen valtaa, rahaa ja arvoasemia.
He leikkivät rikkaan mielikuvituksensa innoittamina
ja koska se huvittaa heitä.

Ihmisten käsitykset hyvästä ja pahasta, kauneudesta ja rumuudesta
ovat aina läsnä arjessa.
Näin ne muokkaavat heidän maailmankatsomustaan.
Pyhiinvaellus on itsensä etsimistä.
Se kestää koko ihmiselon.

Joka aamu kohtaan irrallisen todellisuuden, sen puutteelliset lohkot,
mutta kun sarastus avartuu valon maailmaksi,
näytelmän juoni tiivistyy kokonaisuudeksi.

Vietän hetken hiljaisen luonnon temppelissä.

Silmäni näkevät kohmeiset puut. Auringon vinot säteet yltävät
kuitenkin oksiston kideharsoille ja pehmentävät nukkuvan elämän
alastomuutta.

Mielikuvani löytävät polkuja.

Henkeni saa voimaa arkeeni ja luovaan työhön.

Kuuntelen ja katselen tuota hiljaisuutta,
nöyryyn suuren elämän edessä.

Olenko ajanut takaa unelmieni varjokuvaa,
kun olen kasvanut erilleen entisestä arjen maailmastani.

Nykyinen maailmani on kuitenkin tukena,
kun vaellan mutkaista polkua ylös siintävälle vuorelle.

Vuodet ovat luoneet umpeen välimatkoja ja sulkeneet portteja,
mutta jäljelle jäävät elämää tukevat muistot.

Kun sakka laskeutuu pohjalle, ajatus kirkastuu.

Ihmiset ovat elämän ahmijoita.
Itsekeskeisinä he painavat alistuneita sieluja
manalan kalpeaan hämääseen, tuskaa tuntematta.

Miksi maailma ei ole se paikka, jossa voisimme elää rauhan,
tasapainon, mielikuvituksen ja unimaailman elämää.

Politiikan tuuli puhaltaa tänään yhdeltä suunnalta.
Huomenna roskat lentävät takaisin.

Hiljaisuudessa mieli vahvistuu kuin kukkiva pensas.

Tietämättömyys on kuin musta ovi.
Se joko pelottaa tai herättää uteliaisuuden.

Luonto vapauttaa kahleista.
Se hukuttaa vihan ja taltuttaa ylpeyden.

Itsekkyys, kateus ja ahneus, eivätkö ne ole ominaisuuksia,
jotka ylläpitävät tämän päivän maailmaa.

Näen kuvan kaoottisesta maailmasta,
mutta se ei herätä minua unesta.

Kun nälkä ei ole ihmisen ongelma,
hän voi hyväksyä sen olemassaolon.

Ihmisen unelmat murskautuvat ylivallan puristuksessa.

Elämän portaissa kaiteet eivät ole niin lujat
kuin miltä ne näyttävät.

Ei ole yhtä totuutta.

Mikä on tänään oikein, on huomenna väärin.

Mikä on tänään valhe, on huomenna totta.

Henkisen taistelun ja vireyden käyttövoimana on usein ulkopuolisen maailman suvaitsemattomuus.

Metsän sisässä ja järven selällä
en elä menneisyydessä enkä tulevaisuudessa.

Elän nyt.

Hoitokodin huoneen aika on odottamista.

Hautajaisissa unohdetaan se saasta, jonka ihminen on elämänsä aikana eteensä kylvänyt.

Suuret tehtävät – haasteet ovat kuin muuri.
Se on kaukaa helppo ylittää, läheltä pelottavan korkea.

Kuolema on musta aukko muurissa, jonka läpi on kuljettava.

Elämä ja kuolema taistelevat minussa. Taistelu on hivuttavaa.
Minun tehtäväni on istua katsomossa.

Musta yö hengittää iloa ja tuskaa.

Tuntuu turvalliselta halata satavuotiasta puuta,
sillä se on kokenut suuremmat myrskyt kuin minä
ja silti se seisoo elinvoimaisena paikallaan.

Elämän viimeisellä portilla ei ahdistaa.

Elämän kaarella on alkupiste ja loppupiste.
Ne ovat lähellä toisiaan.

Elämän syrjästä murennan palan kerrallaan.
Kun olen osuuteni syönyt, olen reunalla.

Onni on meissä itsessämme, ei muualla, vaikka usein niin luullaan.

Elämän kaarella nuorukainen juoksee saavuttaakseen aikuisuuden.
Keski-ikäinen tähyilee ympärilleen ja kysyy, miksi juoksin.
Kaaren lopussa elämä ympärillä juoksee.
Vanhuus toteaa: En pysy mukana.

Seison vanhuksen vuoteen vieressä. Näen hänet riisuttuna.
Kuultava iho käpertyy kallon ympärille, laihat käsivarret lepäävät
pieluksella.

Elämän liekki vielä lepattaa.
Siinä on matkan toinen pää, mutta siinä on myös jotain suurta.

Niillä on valta, jotka ajattelevat.
Ei niillä, jotka avaavat suunsa.

Suunnitteleeko ihmiskunta itsemurhaa?

Joskus haluaisin vetää pitkän viivan kaiken sen yli
mitä olen tehnyt ja aloittaa alusta.

Henkinen ja fyysinen kylmyys leijuu kaikkialla ihmisten keskuudessa.
Pelottaa.

Aika rypyttää hedelmän elinvoiman ja kutistaa
sen houkuttelevan pinnan.

Nainen maalaa kasvonsa peittääkseen persoonallisuutensa.

Harmaantunut hirsi kasvaa kauneudessa
kaikkien maalattujen hirsien ohi.

Loukkaavat sanat ovat kuin bumerangi,
ne palaavat aina takaisin.

Tänään tuijotetaan peiliin enemmän kuin koskaan, mutta syyllistä ei nähdä.

Kun katsoin Jouko Turkan ”Seitsemän veljestä”,
minulle tuli pakkomielle kuivata heidän räkäiset nenänsä.
Näin olisin osoittanut hellyyttä näitä poikapoloisia kohtaan.

Kuun tavoittelija nouskoon porras kerrallaan.

Henkeni nousee, kun ruumiini vajoaa.
Ne ovat vastavoimia, ne pitävät minua koossa.

Vanheneminen on elämän jatkuvaa uudelleenarviointia.

Tule sinuksi yksinäisyyden kanssa, niin voitat sen.

Ihminen oppii enemmän omista virheistään kuin toisten neuvoista.

Taiteilijan usko sivuuttaa kirkon.
Hänellä on suora yhteys Jumalaan.

Vain muutos luo tilaa uudelle.

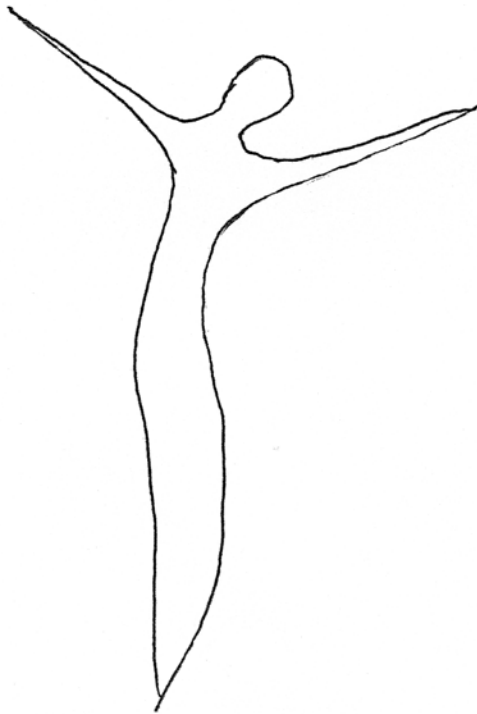
Ajatukset nousevat kohti valon ja salaisuuksien maailmaa,
siksi tarvitsen rauhaa ja hiljaisuutta.

Maailman kaikkeus on kirja,
johon on kirjoitettu sopusoinnun ja kauneuden lait.

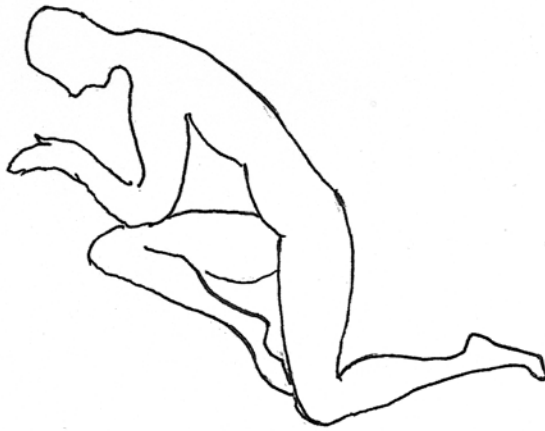
Yön tumma verkko karsii väsyneet.
Ajatus pakenee menneeseen tai se putoaa mustaan aukkoon.

Rypyt ja poimut herättävät kunnioitusta.
Ne ovat arvoituksia, jotka eivät avaudu.
Ne kätkevät muistoja.

Me pakenemme aikaa kiirehtimällä vanhuksen ohi
ja unohtamalla hänet.

Taiteen tekemisestä

Piilotajunta synnyttää ideoita.
Ne kasvavat kuin lootuskukka syvyyksistä.

Kuvani ovat mielen matkoja tuntemattomaan.

Visuaalinen kuva on yhdysside maalauksen ja ajatuksen välillä.

Kaikki keinot taiteessa ovat turhia, jos ne eivät ole peräisin sisäisen välttämättömyyden lähteistä.

Hyvä taide liikkuu ylöspäin ja eteenpäin.
Ymmärtäminen on katsojan henkistä kasvamista.

Joskus seison luovuuden tuskassa ruumiiden ympäröimänä kuin Hamlet viimeisessä näytöksessä.

Ei ole mahdollista esittää realistista kuvausta,
sillä tämä maailma ei ole realistinen.

Luontoa katsoessani näen aluksi vain värit,
sitten alkavat muodot hahmottua.

Kritiikki voi riisua alastomaksi tai se voi pukea röyhelöihin.
Sen merkitys on vain hetkellinen.

Maailmassa on taidetta taiteen vuoksi,
elämisen vuoksi,
mielihyvän vuoksi.

Ota sitten selvää, mikä niistä on pysyvää.

Taiteen tehtävä on kirkastaa havainto ja tunne
yhdeksi kokonaisuudeksi.

En himoitse kuolemattomuutta kuvilleni.
Toivon vain, että ne kertoisivat hiljaa katsojille
siitä ajasta ja elämästä, kun ne syntyivät.

Kun olen yksin työhuoneella, tanssin mielessäni merkillistä katrillia
ja sitten lennän linnun lailla hiljaisten vuorten yli.

Nautin kaikenlaisen taiteen virvatulista,
jotka synnyttävät sielussani
sukelluksia utopian syvien vesien ääreen.

Työskentelylleni on tärkeää, että olen tiiviissä vuorovaikutuksessa
arki-elämän ja mielikuvamaailmani kanssa.

Taiteessani olen tunteeton ulkopuolisten toiveille ja arvosteluille.
Merkityksellistä on ajatusteni sisäinen sanoma.

Taiteen maailmassa Suomi ei ole mesenaattien maa.
Täällä sydämet lämpiävät
vasta kylmenneen tuhkan äärellä.

Taiteilijan tinkimätön rehellisyys itseään kohtaan on se kivijalka,
jolle voi syntyä pysyvää taidetta.

Taiteessani sukellan tajunnan virtaan.
Silloin maailman on vapaa ja rajaton.

Taiteen tekeminen on tunkeutumista elämän salaisuuksiin.
Sen avulla etsin itseäni.

Aina kun näyttely on avattu ja juhlat juhlittu,
putoan rajattomuuden tilaan.

Kiipeäminen on aloitettava alusta.

Kuvieni avulla teen pyhiinvaellusmatkoja maailmaan, jota ei ole.
Kuitenkin se on keskuudessamme.

Egyptiläisaiheisissa kuvissani haluan esittää häivähdyksen
menneen ajan taiteen kauneudesta sidottuna nykymaailman
raadollisuuteen.

Maalaan usein unessa loistavan maalauksen.

Herättyäni se on haalistunut.

Luova työ on seikkailu.

Joskus olen leveän railon reunalla. Haluan hypätä yli, mutta en ole varma, osaanko laskea lentoradan oikein.

Kuvani ovat ajatusteni tulkkeja.

Kuva on rehellisempi kuin puhe, sillä siitä ei voi peruuntua.

Puheen voi selittää myöhemmin monella tavalla,
mutta kuvaa ei.

Ei ole aihetta, jota ei voitaisi käsitellä taiteessa.
Aiheen ongelmallisuus ja rehellisyys
ovat teoksen voima ja kauneus.

Luovuus vaatii intohimoista luonnetta.

Värit ovat ihmisen kaltaisia.
Ne elävät sovussa,
ne riitelevät,
rakentavat harmoniaa,
luovat jännitteitä.

Yhdessä ne kuitenkin luovat kokonaisuuden.

Luova työ on ennen kaikkea jatkuvaa nöyrymistä elämän edessä.

Kun ajatusteni sanat kypsyvät, alkavat kuvat elää.

Kiihdyn ja innostun mielikuvistani, kunnes herään todellisuuteen.

Sydänverellä kirjoitetut rivit painavat enemmän kuin juhlapuheet.

En voi väittää luovani uutta, mutta uudistustarpeeni synnyttää uutta.

Luova taide on tunnelatauksen järjellistä analysointia.

Luovuus tarvitsee kynnyksiä ja esteitä voidakseen jalostua.

Tämän päivän kuvataide on rakkauden hylkäämää.
Se tavoittelee pilviä,
se lyö päätään betoniin,
se rehentelee vaatteilla.

Luovuudessa täytyy olla paljon ilmaa ympärillä.

Kuvan tarkoitus on olla moniselitteinen.
Taiteilijan on oltava tuntija ja näkijä,
akrobaatti ja silmäkääntäjä.

Sovinnaisuutta täytyy pelätä.

Maalatessani ja kirjoittaessani tunnen itseni
eläväksi ja onnelliseksi.

Kaikki muu elämässä tukee sitä.

Pienet kuvat voivat olla suurempia kuin seinänkokoiset.

Värit luovat kuviini tunnelman
ja elementit johdattavat probleemaan,
joka on kuvan punainen lanka.

Hiljaisuus on taiteen kieli.

Kuvantekijän on uskottava itseensä
ja tehtävä rehellisesti itsensä näköistä taidetta.

Tämän ajan kuvat ovat aaltoja,
jotka kuohuvat hetken ja häviävät sitten uusien massojen vyöryyn.

Taiteilija on ikuinen optimisti, hulluuden rajoille asti.

Taiteen tekemisessä ei ole mystiikkaa,
vaan se on totista työtä hymy huulilla.

Kuvan tekemisen taito on perittyä ja opittua.

Kuvan kauneus ja vastenmielisyys ovat katsojan silmässä ja sielussa.

Suuri taiteilija on vain se, joka pääsee ohi jumalien
ja tavoittaa jumaluuden.

Sekoitan taiteessani tylisuuntia kuin korttipakkaa.
Koskaan en tiedä lopullista tulosta vaikka päämäärä on selvä.

Elleivät kuvani pysty avaamaan katsojan sielua ja silmiä,
olen huono maalari.

Kuvissani on hiljaisia kannanottoja ihmisen tuhoviettiä vastaan.

Taideteoksen vaikein tehtävä on
vastustaa ajan kiihtyvää pinnallisuutta.

En halua menettää yhtään päivää.

Nyt tällaisen venyttäen kulutan.

Käytän ajan rakastaen aurinkoa, sadetta ja tuulen tuoksuja.

Hivelen puun rosoista pintaa.

Astelen neulasmatolla.

Heittäydyn harmaalle laiturille ja kuuntelen aaltojen tarinaa.

Olen matkalla, mutta minne.

Haluan pysäyttää ajan nyt, kun on vielä mahdollisuus.

